

[Lissa Mathiasen]

Ministeren har stirret sig blind på et forslag – hans eget forslag. Der er intet nyt kommet på bordet. Det er udelukkende et forslag, som giver en ekstra husleje-forhøjelse for lejerne, og som betyder 60 mill. kr. i ekstra offentlige udgifter om året, uden at vi får for en krone mere arbejde sat i gang. Ministeren skriver selv, at dette er et likviditetsproblem, og han foreslår samtidig, at vi årligt stopper 60 mill. kr. ekstra plus lejestigninger ned i lommerne på ejerne, og det uden at udlejerne skal yde noget som helst. Vi erkender, at nogle private udlejere kan have et likviditetsproblem, men så lad os tage fat på det og lade det være udgangspunktet for de fortsatte drøftelser.

Den stejle holdning, ministeren har indtaget på dette punkt, tyder nærmest på, at man håber, at dette – med ministerens udtryk – bliver en bremseklods, der sikrer, at de ekstra 400 mill. kr., regeringen nu ufortjent praler af, men som et flertal påtvang den i henhold til sidste finanslov, ikke kan anvendes. Den eneste begrundelse, vi kan se, må være, at udlejerne ikke får en kapitalgevinst af en investering, de ikke har deltaget i.

På den baggrund må jeg nok sige, at jeg synes, det er en flot bemærkning, når boligministeren i fremsættelsen siger, at det efter regeringens opfattelse er »en huslejeudvikling, som lejerne kan leve med. Det kan udlejerne ikke med indeksslån.« Men det er vel nok en gang et udtryk for den holdning, der bredt dækker regeringens ideologiske felttog og kun viser dens sande ansigt også på boligområdet.

Jeg skal afslutningsvis gentage, at vi kan støtte forslag nr. L 191, selv om der er nogle ting, vi mener bør tages op. Samtidig må vi beklage den krølle, ministeren har følt sig foranlediget til vedrørende nr. L 70, men ministeren ville åbenbart så.

Agnete Laustsen (KF):

Selv om det fremsatte lovforslag er omfangsrigt, er det ikke udtryk for en omfattende revision af den byfornyelseslov, som næsten enstemmigt blev vedtaget i 1982. Det kan måske for nogle være lidt af en skuffelse, for selv om loven kun har været i kraft siden 1. januar 1983, er der trods alt indvundet en række erfaringer, som måske kunne begrunde ændringer af lidt større omfang.

Kreditforeningen Danmarks byfornyelsesudvalg og Kommunernes Landsforening har bl.a. udarbejdet en omfattende og meget saglig analyse, der kritisk gennemgår loven, og de har fremsat forslag til ændringer. Jeg håber, at vi under udvalgsarbejdet får mulighed for at tage stilling til nogle af de tanker, arbejdsgruppen har gjort sig.

Dermed være ikke sagt, at vi ikke fra konservativ side forstår, at ministeren ikke i dag, så kort tid efter at loven er trådt i kraft, ønsker at fravige dens grundlæggende systematik. Det er en systematik, som både kommuner og andre, der arbejder med denne lov, nu har tilegnet sig. Vi finder også, det er meget væsentligt, at man bibeholder den afvejning af hensynet til ejere, lejere, erhvervsdrivende, kommuner – det er dem, der udfører arbejdet – og ikke mindst folkettingen, som jo har visse ønsker om, hvorledes de statslige støttemidler skal anvendes.

Et forslag til ændringer har vi jo, som fru Lissa Mathiasen allerede har været inde på det, liggende på folketingets bord, og det indeholder i denne sammenhæng måske det aller mest væsentlige, nemlig muligheden for at lade private gå i gang med byfornyelse ved at give valgfrihed mellem indeksslån og lån i almindelig realkredit.

Det er, for at sige det rent ud, mig aldeles uforståeligt, at både socialdemokratiet og ikke mindst det radikale venstre – intet af partierne forsømmer nogen lejlighed til at fortælle, at de går varmt ind for byfornyelse, det gjorde fru Lissa Mathiasen heller ikke i dag – nu på fjerde måned bremser det lovforslag, ministeren har fremsat, og som ville gøre det muligt for private at sætte den meget tiltrængte byfornyelse på det private område i gang. Og læg vel mærke til, at det er dér, der er aller mest behov for det.

Når fru Lissa Mathiasen ikke kan sige andet, end at man stirrer sig blind på ét forslag, for derefter at sige, at det er et ideologisk felttog, så er det bare nogle floskler, som intet indeholder. Hvis man har en god undskyldning, så er én nok, så behøver man ikke flere. Når man ydermere tyr til floskler, betyder det simpelt hen ikke andet, end at man ikke ønsker at fremme dette forslag fra socialdemokratiets side, og dermed ønsker man at sætte en bremse for den byfornyelse, man fra socialdemokratiets side til enhver tid siger at vi må have flere midler til. Hvis vi ik-